

PĂSTOR MIHAI MIHUȚ

Biografie

Sunt născut la 12.12.1949, în satul Vintere, com. Holod, județul Bihor, dintr-o familie de credincioși bapțiști.

La vârsta de 4 ani am rămas orfan de mamă, iar responsabilitatea creșterii mele a preluat-o bunica mea, o femeie credincioasă, care din fragedă copilărie a sădit în inima mea învățătura Sfințelor Scripturi, m-a învățat să stau de vorbă cu Dumnezeu în rugăciune și mi-a îndreptat pașii spre casa lui Dumnezeu.

Această creștere în frică de Dumnezeu și în învățătura Scripturii, au dat roade mai târziu în viața mea. Pot să spun că am experimentat din plin ceea ce afirmă Psalmul 68 v.5/a și 6/a cu privire la faptul că « **Dumnezeu este Tatăl orfanilor** » și « **El dă o familie celor părăsiți** ».

Primii ani de școală i-am făcut în satul natal, iar la vârsta de 12 ani bunica, sfătuită de persoane cu intenții bune a acceptat cu greu să ajung la Casa de copii din Beius, unde am terminat ciclul gimnazial în anul 1963.

Între 1963-1967 am urmat Liceul teoretic nr.1 din Beius, iar după liceu mi-am continuat studiile la Școala tehnică de geologie din orasul Dr. Petru Groza (astăzi Ștei), pe care am absolvit-o în anul 1969.

În anul 1966, pe când eram încă în liceu, bunica a trecut la Domnul, dar ceea ce ea a investit în viața mea, precum și rugăciunile ei necumate înălțate către Dumnezeu pentru mine, au dat rod și în vara anului 1968, pe 18 August, l-am mărturisit pe Domnul Isus în apa botezului, ca Domn și Mântuitor personal, fiind botezat de fratele Gligor Ioan, păstorul Bisericii baptiste din satul meu natal.

După această experiență deosebită a convertirii, Dumnezeu a aprins un foc în inima mea, care m-a motivat să împărtășesc Cuvântul lui Dumnezeu celor din jurul meu și o făceam cu multă bucurie și multă râvnă.

În această perioadă, Dumnezeu mi-a pus pe inimă gândul ca după ce voi termina Școala tehnică de geologie, să urmez Seminarul Teologic Baptist din București și să mă dedic lucrării de slujire ca păstor.

Astfel, în vara anului 1969, mi-am întocmit dosarul pentru admitere la Seminar, dar Departamentul Cultelor n-a aprobat anul școlar 1969-1970 și în primăvara anului 1970 am plecat în armată. În toamna aceluia an însă Seminarul a primit aprobarea pentru o clasă cu 12 studenți, dar eu nu eram printre ei, fapt care a însemnat a doua piatră de încercare pentru mine, întrucât trebuia să mai aștept încă patru ani. Dumnezeu are însă căile Lui, planurile Lui și timpul Lui cu privire la pregătirea noastră pentru lucrarea Sa.

După satisfacerea stagiului militar, începând cu toamna anului 1971 până în 1973, am lucrat ca tehnician geolog la I.P.E.G. Campulung Moldovenesc. A fost o perioadă în care am avut ocazia de a sluji Domnului în circumstanțe mai dificile dar și să cunosc o serie de biserici din nordul Moldovei, fapt care m-a ajutat foarte mult în creșterea mea spirituală și în pregătirea pentru ceea ce Dumnezeu avea în plan cu mine.

În anul 1973 m-am căsătorit cu actuala mea soție Irina din Oradea și după căsătorie m-am transferat cu locul de muncă la Institutul de meteorologie și hidrologie din Oradea unde am lucrat ca tehnician hidrolog până în anul 1974. În vara aceluia an Dumnezeu ne-a binecuvântat ca familie cu primul nostru copil, Cristian și pot spune că aveam o familie fericită, o locuință frumoasă și un loc de muncă bun.

Cu toate acestea, acea chemare lăuntrică din partea lui Dumnezeu de a urma Seminarul din București și a mă dedica lucrării Sale, m-a urmărit în toți acești ani și a rămas în inima mea ca o chemare irezistibilă.

Astfel, în toamna anului 1974, am fost admis la Seminar. Anul acela a însemnat un mare triumf și pentru Seminar, căci după o perioadă de mulți ani, Departamentul Cultelor a aprobat o clasă cu 20 de studenți.

Anii de studiu la Seminar, au fost o mare binecuvântare pentru mine, întrucât mi-au oferit un fundament teologic și doctrinar sănătos, care m-a ajutat ulterior să rămân lângă dreptarul învățăturii sănătoase și să o propovăduiesc în lucrarea de slujire cu toată convingerea și altora. Dintre profesorii din timpul Seminarului, care au contribuit la formarea mea ca slujitor doresc să-i amintesc pe fr. Bunaciu Ioan, care mi-a fost ca un părinte spiritual, de la care am învățat seriozitatea, consecvența și disciplina în lucrarea de slujire, fr. Talpoș Vasile care m-a inițiat în arta predicării Cuvântului, fr. Taloș Vasile, care m-a motivat să iubesc și să mă adâncesc în studiul Vechiul Testament și fr. Doru Moț, care mi-a inspirat dragoste pentru limba engleză.

Din cei 20 de studenți care am început Seminarul, am absolvit, 18. Doi colegi și buni prieteni, Nelu Rusu și Nicolae Morocoș, ambii din Comunitatea Cluj, au murit la cutremurul din 4 Martie, 1977.

În această perioadă a pregătirii mele teologice, Dumnezeu mi-a binecuvântat familia și cu două fiice, Mihaela și Ligia. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru soția mea care a dus greul familiei în perioada celor 4 ani de studenție la Seminar și m-a încurajat și m-a susținut ca să-mi pot finaliza studiile teologice.

După absolvirea Seminarului, Dumnezeu mi-a deschis ușa pentru lucrarea de slujire ca păstor, în Biserica Creștină baptistă din Talpoș, jud. Bihor, unde am și fost ordonat ca păstor pe 12 Noiembrie, 1978.

Slujirea în Biserica din Talpoș, a fost pentru o perioadă scurtă, de doi ani, dar a însemnat o experiență deosebit de frumoasă și bogată, având în vedere ce avea Dumnezeu pregătit în planul Lui pentru mine.

În vara anului 1980, după o perioadă de meditație și rugăciune, am acceptat invitația Bisericii Baptiste nr.1 din Resita de a veni și a sluji ca pastor al acestei biserici și astfel m-am mutat cu toată familia la Resita.

După venirea la Reșița, Dumnezeu ne-a binecuvântat familia cu al patrulea copil, o fiică cu numele Naomi. În aceste condiții soția mea Irina a fost nevoită să întrerupă lucrul pentru a se ocupa de creșterea celor patru copii pe care Dumnezeu ni i-a dăruit și astfel eu am putut să mă implic mai eficient în lucrarea din biserică. Biserica Creștină baptistă nr.1 Reșița la ora aceea era o biserică destul de mare - avea peste 600 de membri, iar localul de închinare avea doar 250 de locuri, astfel că serviciile divine se desfășurau în condiții grele.

Deși s-au făcut o serie de demersuri în cursul anilor pentru a se obține aprobarea pentru construirea unei noi case de rugăciune, autoritățile au refuzat de fiecare dată aprobarea pentru construirea unui nou local.

În ciuda acestei situații grele, lucrarea lui Dumnezeu a progresat și numărul membrilor continua să crească.

În anul 1986, Dumnezeu ne-a făcut dovada că rugăciunile noastre cu privire la un nou local de închinare nu au fost în zadar, întrucât am primit aprobarea să cumpărăm o casă și să fie transformată în casă de rugăciune. Ne-am mișcat foarte repede cu toate formalitățile și în anul 1987, am primit autorizația de transformare a acelei case, în casă de rugăciune și cu ajutorul lui Dumnezeu și printr-o mobilizare exemplară a întregii biserici, am reușit să finalizăm lucrarea, în doi ani de zile, cu resurse financiare și umane proprii.

Serviciul de inaugurare a casei de rugăciune a avut loc în duminica din 17 Decembrie 1989, în ziua când a început revoluția la Timișoara, iar visul bisericii de a avea o casă de rugăciune adecvată, a devenit realitate.

După mutarea în noul local, lucrarea a progresat și numărul membrilor bisericii a crescut mereu. Îmi amintesc cu bucurie că în anul 1991 am avut patru botezuri cu un număr total de 127 de candidați.

Din anul 1994 am slujit împreună cu fratele Bărnuț Daniel, proaspăt absolvent al Seminarului de la București, care a fost ales ca păstor al bisericii, alături de subsemnatul.

În anul 1999, după 10 ani de la mutarea în localul nou, acesta a devenit din nou neîncăpător, întrucât numărul membrilor ajunsese la peste 1200. Dumnezeu, ne-a deschis însă, din nou o ușă pentru a planta o nouă biserică în cartierul Govândari al municipiului Reșița și unde nu era nici o biserică evanghelică.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, lucrările la această nouă clădire, au început în toamna anului 1999 și la data de 20 Ianuarie 2002 am avut serviciul de inaugurare a acestei noi biserici cu numele Biserica Baptistă Speranța.

Întrucât m-am implicat și în construcția acestui nou edificiu de cult, am decis să plec alături de cei ce vor opta pentru noua biserică și să fiu păstorul lor, iar la Biserica nr.1 rămânea păstor fr. Bărnuț Daniel.

Împărțirea membrilor Bisericii nr.1, pentru constituirea noii biserici, s-a făcut în duhul păcii, având fiecare membru libertatea să opteze dacă să devină, sau nu membru în Biserica Speranța.

La realizarea acestui proiect frumos și-a adus contribuția pe lângă frații din Biserica nr.1 și o serie de familii plecate din biserică în Statele Unite, precum și o Biserică Baptistă din Carolina de Sud-ERBC Greenville cu care am avut un parteneriat deosebit de eficient și roditor din punct de vedere spiritual.

Îl slăvesc pe Domnul pentru echipa de slujitori alături de care am avut privilegiul să slujesc Biserica Speranța până în anul 2016, când am ajuns la vârsta pensionării și am predat ștafeta slujirii de păstor al Bisericii Baptiste Speranța Reșița, fratelui Gelu Dumitrașcu, care a fost ordonat în anul 2014, slujind împreună doi ani.

Pe linie de cult, am slujit prin harul Domnului ca vicepreședinte al Comunității Timișoara în perioada 1991-2008 și ca vicepreședinte al Uniunii Baptiste între 1999-2001. Din anul 2009 până în 2015, am slujit ca și președinte al Comunității Bisericilor Creștine Baptiste Caraș-Severin, care a fost înființată în anul 2009.

Îl slăvesc pe Domnul pentru ajutorul pe care l-am avut în soția mea Irina, pe toate planurile, în toți acești ani de slujire, iar bucuria noastră cea mai mare ca părinți este în faptul că toți cei patru copii pe care Dumnezeu ni i-a dăruit, sunt credincioși și dedicați în a-L sluji pe Domnul. Fiul nostru Cristian, fiica mare, Mihaela și fiica mică Naomi, sunt căsătoriți și Dumnezeu ne-a binecuvântat cu trei nepoți și trei nepoate.

Mulțumesc Domnului de asemenea, pentru modul minunat în care mi-a purtat de grijă în toți acești ani, mie și familiei mele și pentru modul în care m-a binecuvântat în lucrare, în ciuda slăbiciunilor și limitărilor mele, precum și a unor greutăți inerente și care nu au fost puține.

Am însă satisfacția și mulțumirea în sufletul meu că L-am slujit pe Domnul și Biserica Sa, cu toată curăția și cu tot devotamentul și în urma slujirii mele a rămas o lucrare frumoasă, care-L onorează pe Dumnezeu și este apreciată și de cei din afară, ca dovadă fiind și faptul că în anul 2006, Consiliul local al municipiului Reșița mi-a acordat cinstea de "cetățean de onoare" al municipiului Reșița.

Sper din tot sufletul că Acela care a început în mine și cu mine această bună lucrare, mă va învrednici și mă va ajuta să-L fiu credincios și să continui să-L slujesc cum spunea Iosua, cu toată casa mea până la sfârșit. A Lui să fie toată slava, pentru toate lucrurile.

Oradea la 12. Mai 2020

Păstor pensionar Mihai Mihuț